

大善之母

มารดา
อันดับหนึ่ง

เล่ม
4

(71)

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 275

มารดาอันดับหนึ่ง เล่ม 4

โดย minikakaboo

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2562

ราคา 205 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้ส่งแทนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3905-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสาตอปบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมเมธีธัญญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ลุชาดา ใจสุข ครีณีย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : สุวิชา สุวีฑูศิลป์ พิรุจน์อักษร : ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดทอง ภาพปก : LetmedieALONE จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

สาตอปบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสาตอปบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

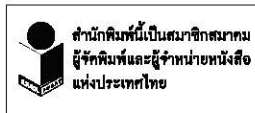
www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 64, 66

ยี่สิบเก้า

ใบหน้าของหลี่เหวินหลงกับหวังเสียงเฟิงดำมืดในทันที เห็นสีหน้าของพวกเขาแล้วโจวจื่อเหียงก็เร่กร้าวเสียวสัน

“มีคนทำร้ายข้า! จริงๆ นะ! พวกท่านดูสิ!” นางเปิดแผลที่เป็นรอยฝ่ามือที่แขนของตนให้ทุกคนดู ก่อนจะร้องไห้กระซิก “ข้าขอโทษ...”

สำหรับบิดามารดาทุกคน ความปลอดภัยของบุตรล้วนเป็นเรื่องใหญ่ด้วยกันทั้งนั้น โจวจื่อเหียงมีสีหน้าไม่สู้ดี วันนี่คือวันสำคัญของเขา มีคนร้ายเข้ามาสร้างเรื่อง ขโมยตัวเด็ก ทำร้ายองค์หญิงของต้าโจว ทุกอย่างล้วนเกิดขึ้นต่อหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้และไทเฮาแห่งแคว้นต้าโจว

ฮ่องเต้แห่งต้าโจวมีสีพระพักตร์น่ากลัว กล่าวแต่เหตุบนเรืออันเป็นความภาคภูมิใจของต้าโจวเช่นนี้ เป็นการทรมารราชวงศ์ต้าโจวอย่างไม่ต้องสงสัย

โจวจื่อเหียงเร่กร้าว “เสด็จพ่อ ลูกคิดว่าพวกเราจะต้องรีบหาตัวพระ... เอ่อ... เด็ก” โจวจื่อเหียงเหลือบมองหลี่เหวินหลงหนึ่งครา ก่อนรีบเอ่ยแก้ “เรือกำลังล่องอยู่กลางทะเล คนร้ายน่าจะยังอยู่บนเรือ หากตรวจค้นทีละคนย่อมพบตัว”

หลี่เหวินหลงเองก็คิดเช่นนั้น หันไปหาหย่งคังพร้อมสั่ง “ค้นเตี้ยวนี้!”

“ซักก่อน องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่” ไทเฮาแห่งต้าโจวเร่งกล่าวขึ้น “เรื่องจวินคือความภาคภูมิใจของต้าโจว ขอพระองค์โปรดเข้าพระทัยด้วย” ประโยคนั้นหมายความว่าคนต่างแคว้นไม่สามารถทำอะไรได้ตามใจบนเรือจวินของต้าโจว

โจวจื่อเซียงหันมาจับแขนหลี่เหวินหลงเอาไว้ “ท่านวางใจเถิด คนของต้าโจวจะต้องพาหวังเฟิงหลงกลับมาอย่างปลอดภัย รวมทั้งลากตัวคนทำผิดมาด้วย ข้าขอรับรองด้วยเกียรติของต้าโจว...” โจวจื่อเซียงกล่าวเสียงเครียดกับทั้งหลี่เหวินหลงและหวังเลียงเฟิง “พวกท่านอย่าเพิ่งทำอะไรเองในตอนนี้อดหนึ่งถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองแคว้นด้วย”

หลี่เหวินหลงถูกเลี้ยงมาอย่างองค์ชาย ความสัมพันธ์ทางสายเลือดนั้นเป็นรอง เรื่องของราษฎรคือเรื่องใหญ่ เขาหันมาหาหวังเลียงเฟิงพร้อมบอกเสียงอ่อนโยน “เจ้ารอดูหรือไม่?”

หวังเลียงเฟิงอยากจะบอกเขาอย่างเอาแต่ใจว่า ‘ไม่! ข้าต้องการลูกของข้าคืน!’ แต่เธอก็รู้ว่าไม่อาจทำได้ เรื่องระดับสองแคว้นเกี่ยวพันถึงชีวิตราษฎร แม้ไม่อยากอดทนก็ต้องอดทน เด็กสาวจึงฝืนพยักหน้ารับ

หลี่เหวินหลงหันไปหาฮ่องเต้แห่งต้าโจว “ฝ่าบาท เช่นนั้นขอพระราชทานอนุญาตให้คนของกระหม่อมร่วมตรวจค้น...”

“องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ เรื่องลี้ลับนี้คือความภาคภูมิใจของต้าโจว พระองค์ไม่เชื่อหรือว่าทหารของเราจะหาแค่เด็กคนเดียวนบนเรือลี้ลับนี้ได้”

นั่นคือการตอบปฏิเสธอย่างชัดเจน หลี่เหวินหลงกำหมัดแน่นและกล่าว “พวกเขาคงจะเตรียมการมาอย่างดี อาจจะมีของวิเศษที่ใช้ซ่อนตัวหลงเออร์ได้ ขอฝ่าบาททรงเมตตา พาเขากลับคืนมาให้พวกเราด้วย”

ด้วยท่าทางของเขา คนที่ไม่รู้ต่างขบคิดว่าองค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ทำราวกับว่านั่นคือเลือดเนื้อเชื้อไขของตนก็ไม่ปาน ทั้งที่หวังเฟิงหลงเป็นเพียงแค่ม้าของคนที่รักเท่านั้น

นอกจากเขาแล้ว หวังเลียงเฟิงเองก็นิ่งตัวตรงตาแดงก่ำ จ้องเขม็งมา

อย่างอดทน สองเต้แห่งด้าโจวจึงเร่งปลอบ

“องค์รัชทายาทแห่งด้าหลี่กับองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ไปรดวงใจ เรา
รับปากว่าจะพาเด็กคนนั้นกลับมาให้ได้”

“ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ” หวังเลียงเฟิงยอบกายลง ตอนหยัดกาย
ขึ้นมาเธอมองไปยังฉีเหลย เห็นเขาทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ก็นึกแค้นใจ แต่ก็รู้ว่าเมื่อ
อยู่บนเรือนี้ เธอไม่สามารถชี้หน้าหรือกล่าวโทษฉีเหลยได้ หากไม่มีหลักฐาน

หลี่เหวินหลงเดินมาหนึ่งเคียงข้างนางพลางกล่าวเสียงเครียด “คนของ
ด้าฉีอยู่ครบ”

หวังเลียงเฟิงมองเขาก่อนจะกระซิบถาม “หมายความว่าอย่างไร”

ก่อนจะขึ้นมabenเรือลำนี้ ทุกคนล้วนถูกตรวจค้นตัวอย่างเคร่งครัด หาก
ไม่ใช่ฝีมือของคนด้าฉีที่อยู่ตรงหน้าพวกเธอ ย่อมหมายความว่าอาจจะมีคน
แอบขึ้นเรือจวินลำนี้

แต่คนนั้นจะสามารถขึ้นเรือที่มีการคุ้มกันอย่างแน่นหนาและเต็มไปด้วย
ทหารของด้าโจวได้อย่างไร หวังเลียงเฟิงกัดปากตนเอง ก่อนถามหลี่เหวินหลง
“เจ้ามีแผนการใดหรือไม่”

“หากว่าจำเป็น ก็พึ่งเรือลำนี้ไปเลย” หลี่เหวินหลงกล่าวอย่างจริงจัง

“ความล้มพันธ์ระหว่างแคว้น?” หวังเลียงเฟิงถามเสียงสูง

หลี่เหวินหลงหันมามองหน้านางแล้วถามกลับ “มันสำคัญเท่าชีวิตลูก
ของเราหรือ”

หวังเลียงเฟิงกุมมือเขาแล้วตบเบาๆ ให้เขาใจเย็นลง “ทะเลาะกับด้าฉี
แล้ว อย่าทะเลาะกับด้าโจวอีกจะดีกว่า” เธอไม่นึกเลยว่าจะมีวันที่ต้องมาปลอบ
ประโลมคนที่ใจเย็นกว่าตนเองเช่นนี้

โจวจื่อเซียงเป็นผู้ดำเนินการค้นหาเด็กน้อยด้วยตัวเอง เขาค้นเรือทั้งลำ
สำรวจของวิเศษทุกชิ้น โจวจื่อเซียงมีสีหน้าไม่สู้ดี เขาค้นหาถึงสามรอบแต่กลับ
ไม่พบร่องรอยอะไรเลยสักอย่าง

โจวจื่อเซียงกลัดกลุ้ม แม้เขาจะยังไม่มึลูก แต่ก็รู้ว่าลูกนั้นคือแก้วตา

ดวงใจของพ่อแม่ บัดนี้เด็กน้อยที่หายตัวไป มีพ่อเป็นถึงองค์รัชทายาทแห่ง
ต้าหลี่ แม่เป็นองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ ไม่ว่าจะเส้นทางต้าหลี่หรือวังมัจฉาภิรมย์
จ้าใจล้วนไม่ต้องการมีเรื่องกับฝ่ายใดทั้งสิ้น

โจวจื่อเซียงกลับมาพร้อมความว่างเปล่า เห็นสีหน้าของเขาแล้วฮ่องเต้
แห่งต้าโจวก็สะท้าน ขนาดอยู่บนเรือ องค์รัชทายาทและทหารของจ้าใจยังไม่
ไม่สามารถหาเด็กแค่มองหนึ่งได้! นี่คือการอับอายของจ้าใจ!

ความละอายฉายชัดบนดวงหน้าโจวจื่อเซียง หลี่เหวินหลงกำหมัดแน่น
ไทเฮาแห่งต้าโจวจึงถามย้ำ

“รัชทายาท หาตัวเด็กคนนั้นพบหรือไม่?”

“ทูลเสด็จย่า กระหม่อมไร้ความสามารถพะยะค่ะ” วันนี่คือวันแต่งตั้ง
เขาเป็นรัชทายาท แต่ต้องมาประกาศว่าตนไร้ความสามารถเช่นนี้ เป็นครั้งแรก
ที่โจวจื่อเซียงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“รัชทายาทอย่ากล่าวเช่นนั้น...” แวดตาของไทเฮาแห่งต้าโจวเต็มไปด้วย
เมตตา “เจ้าลองตรองให้ดี ยังไม่ได้หาที่ใดบนเรือลำนี้อีกหรือไม่?”

“เสด็จแม่กล่าวถูกต้อง เมื่อคนหายบนเรือ ก็ย่อมต้องอยู่บนเรือ” ฮ่องเต้
แห่งต้าโจวกล่าว

“กระหม่อมจะไม่ค้นหาอีกรอบ” โจวจื่อเซียงกล่าว ก่อนจะถอยออกไป

เวลาผ่านไปจนถึงครึ่งชั่วยาม สูดหายใจแล้วสิ่งที่ได้มากกลับเป็นความ
ว่างเปล่า คนในราชวงศ์ต้าโจวหน้าเสี้ยมมากขึ้นทุกที

“พบหรือไม่” หวังเลียงเฟิงกระซิบถามเหล่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์ที่บินกลับมา
ไม่พบเลยมารดา สงสัยน้องชายจะถูกขังอยู่ในขงของวิเศษ? อ้ายไปบอก
หากค้นด้วยจมูกแล้วยังไม่พบ หมายความว่าน้องชายจะต้องอยู่ในขง
วิเศษ แต่ไม่รู้ว่าเป็นขงสิ่งใด? อ้ายเป่าสรุป

สูดหายใจเหลือเฟือเพียงวิธีเดียวเท่านั้น นั่นคือตรวจค้นของวิเศษของผู้อื่น
หวังเลียงเฟิงกับหลี่เหวินหลงต่างครุ่นคิดว่าหากเป็นการวางแผนของฉีเหลี่ย

เขาจะต้องรอบคอบอย่างถึงที่สุด และหากว่านี่เกี่ยวข้องกับของวิเศษที่ฉีเหลือ
ต้องการ เขาก็ต้องลงทุนลงแรงถึงที่สุด

โจวจื่อเซียงไม่อยากทำในสิ่งที่กำลังจะกล่าว ทว่าสุดท้ายก็ต้องทำ
“เนื่องจากโอรสขององค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ได้หายไป ข้าคิดว่า... คงต้อง
ขอตรวจสอบของวิเศษทุกชิ้นของพวกท่าน หวังว่าพวกท่านจะให้ความร่วมมือ”

“ตำฉียินดีให้ความร่วมมือ” ฉีเหลือบอก หันมองหวังเลียงเฟิงกับ
หลี่เหวินหลง “เด็กคนนั้นหายไป คนเป็นแม่คงจะร้อนใจมากแล้วกระมัง”

หลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิงกุมมือกันแน่นขึ้น คล้ายต่างพยายามห้าม
อีกฝ่ายไม่ให้เข้าไปทำร้ายฉีเหลือ

หลังจากที่โจวจื่อเซียงประกาศออกไป บรรดาภคินีก็อึดอัดขึ้น หลายคน
รู้สึกว่ามันถูกกล่าวหา สีหน้าจึงเต็มไปด้วยความอึดอัดและไม่ยินยอม ทว่าเด็ก
ที่หายไปคนนั้นคือโอรสขององค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ และเป็นคนขององค์
รัชทายาทแห่งต้าหลี่ คักดีฐานะไม่ธรรมดา พวกเขาจึงถูกอำนาจอุดปาก ต้อง
ยินยอมแสดงของวิเศษให้ผู้รอบรู้ของต้าโจวตรวจสอบทีละคน

คำโบราณนั้นกล่าวว่า ‘คนไม่ผิด ผิดที่หยกงาม’ การนำหยกของตนมา
แสดงให้ผู้อื่นเห็น แทบจะเป็นการฆ่าตัวตายสำหรับบางคน แต่โจวจื่อเซียงก็
ฉลาดมากพอ เขาได้ทำการเปิดห้องไว้สำหรับตรวจสอบของวิเศษโดยเฉพาะ

ผู้ที่ตรวจสอบนั้นคือคนในราชวงศ์ต้าโจวที่ให้สัตย์สาบานว่าจะไม่เอา
ความลับของของวิเศษแต่ละชิ้นไปบอกผู้อื่น ฮองเต้แห่งต้าโจวกับโจวจื่อเซียง
นั้นตรวจสอบของวิเศษฝ่ายบุรุษ ขณะที่ไท่เฮากับฮองเฮาแห่งต้าโจวตรวจสอบ
ของวิเศษฝ่ายสตรี

นางกำนัลผู้หนึ่งเดินมาหาหวังเลียงเฟิง กล่าวอย่างสุภาพ “เชิญ
องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์เพคะ”

“ข้าด้วยหรือ” หวังเลียงเฟิงถามกลับเสียงเครียด ทว่าเขาพอจะได้ยิน
เพียงสองสามคน “ข้าเป็นแม่ของเด็กที่หายไปนี่นะ”

นางกำนัลทำสีหน้าลำบากใจ กล่าวขึ้น “ขององค์หญิงโปรดเข้าพระทัย

พวกหม่อมฉันจำเป็นต้องตรวจสอบของวิเศษของทุกคนที่อยู่บนเรือเพคะ”

หวังเลียงเฟิงสูดลมหายใจลึก พยักหน้ารับพร้อมหยัดกายลุกขึ้นเดินไปยังห้องหนึ่ง ถวายความเคารพไทเฮาและสองเฮาแห่งต้าโจว เธอคุกเข่าลงพลางเอ่ย “ของคืไทเฮาและสองเฮาโปรดพาลูกกลับมาคืนหม่อมฉันให้ได้นะเพคะ”

ไทเฮาก้าวมาหา ประคองหวังเลียงเฟิงด้วยตนเอง ก้อนกลมมือนางอย่างเห็นใจ “องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์อย่ากังวล เกิดเรื่องขึ้นบนเรืออันเป็นความภาคภูมิใจของพวกเรา ย่อมต้องช่วยท่านอยู่แล้ว”

“เราจะหาเด็กน้อยผู้นั้นให้พบให้ได้ องค์หญิงโปรดวางพระทัย...”
สองเฮาแห่งต้าโจวแย้มยิ้มเล็กน้อย “ท่านวางของวิเศษไว้บนแท่นนั้นเถิด”

หวังเลียงเฟิงมองไปยังแท่นที่ใช้สำหรับวางของวิเศษก่อนกล่าว “หม่อมฉันไม่มีของวิเศษใดติดตัวมาด้วยเพคะ”

วังมัจฉาภิรมย์นับเป็นสถานที่รวบรวมของวิเศษขึ้นชื่อ แต่หวังเลียงเฟิงกลับกล่าวว่าตนไม่มีของวิเศษใดมาด้วย ไทเฮากับสองเฮาลอบสบตากัน ก่อนสองเฮาจะกล่าวอย่างจริงใจ

“องค์หญิง... พวกเราไว้ใจได้นะ”

“หม่อมฉันไม่มีจริงๆ เพคะ แม้แต่เส้นหางม้าประจำตัวของหม่อมฉันหม่อมฉันก็ไม่ได้ติดตัวมาด้วย” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างจริงใจ ก่อนจะลอบมองกำไลข้อมือของตน หากว่าตนที่มีศักดิ์เป็นองค์หญิงผู้หนึ่งกล่าวถึงเพียงนี้แล้วพวกนางยังไม่เชื่อ ดันทุรังจะให้เธอถอดเครื่องประดับออกด้วย หวังเลียงเฟิงก็ต้องคิดแล้วว่าหนึ่งในสองคนนี้อาจร่วมมือกับผีหล่อย

ไทเฮาแห่งต้าโจวจึงพยักหน้ารับ “ข้าเชื่อองค์หญิง”

หวังเลียงเฟิงยอบกายคารวะขอบคุณทั้งสองอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

หลี่เหวินหลงเองก็ตรวจสอบของวิเศษจนหมดแล้ว แต่เขาไม่กลับไปนั่งที่นั่งฝั่งบูรุษ เดินมานั่งข้างหวังเลียงเฟิงพร้อมกุมมือนางเอาไว้ พลางกระซิบบอก “ฝ่ายข้าไม่พบพิรุณ”

หวังเลี้ยงเฟิงปั่นหน้าเคียด หลี่เหวินหลงจึงบีบมือนางพร้อมบอก “จงมองข้า” หวังเลี้ยงเฟิงทำตามคำพูดเขา หลี่เหวินหลงกล่าว “เราจะต้องได้ลูกคืน”

หวังเลี้ยงเฟิงมองเขาแล้วพยักหน้ารับ หลี่เหวินหลงเห็นนางทำตาแดงๆ จึงดึงเข้ามากอด ลูบปากลูบหลังปลอบประโลม ดวงตาเขาเข้มขึ้น

การตรวจสอบของวิเศษเสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่าหวังเฟิงหลงไม่ได้

ถูกแบกบนเรือจับไป คนในราชวงศ์ดำใจต่างมีดแปดด้าน

โจวจื่อเซียงเกรงใจ ทว่าก็ต้องเดินไปบอกหวังเลี้ยงเฟิงและหลี่เหวินหลง “เวลาผ่านมานานแล้ว เรือจะต้องเทียบท่า”

“แล้วลูกของพวกข้าเล่า” หลี่เหวินหลงถามกลับ

“พวกแขกของข้าอดทนไม่ได้แล้ว” โจวจื่อเซียงทำหน้าที่ลั่นหวัง

หลี่เหวินหลงทำท่าจะกล่าวอะไร หวังเลี้ยงเฟิงกลับสะกิดเขาและกระซิบบอก

“เหวินหลง เราให้เขาเทียบฝั่งเถิด ไม่นานว่าคนที่จับลูกของเราไปอาจจะยื่นเงื่อนไขต่อเมื่อเราขึ้นฝั่งก็เป็นได้”

หลี่เหวินหลงใคร่ครวญดูแล้วก็พยักหน้ารับ มองโจวจื่อเซียงที่ทำหน้าสลัด ก่อนกระซิบถามอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ กระซิบบอกบางอย่างที่ทำเอาโจวจื่อเซียงต้องมองหน้าเขา

หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับ โจวจื่อเซียงจึงเร่งกล่าว “ข้าจะไม่ตรวจสอบ” แล้วก็ผล่ไป

เรือจวินเทียบท่า แยกของเรือทยอยลงจากเรือ โจวจื่อเซียงเหียนเดินเข้ามาใกล้หวังเลี้ยงเฟิงที่ยังยืนอยู่บนเรือ พร้อมทอดมองเหล่าแขกที่ลงจากเรือ ซึ่งกำลังพูดคุยกันถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“ข้า... ข้าขอโทษนะ” โจวจื่อเซียงเหียนคิดว่าเพราะตนปกป้องหวังเฟิงหลงไม่ได้ เขาถึงได้หายตัวไป

หวังเลี้ยงเฟิงไม่โทษนาง แต่ก็ไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะยิ้มแย้มและพูดคุยกับใครเช่นกัน จึงพยักหน้ารับ

โจวจื่อเหยียนกล่าว “ขอให้เขาปลอดภัยด้วยเถิด”

หวังเลี้ยงเฟิงพยักหน้าอีก ในใจคิดว่าหากหวังเฟิงหลงเป็นอะไรขึ้นมา เธอจะต้องใจสลายอย่างแน่นอน

แต่ก่อนที่ตัวเองจะเป็นอะไรเพราะเสียลูก ขอทำลายแก้วน้ำฉีล็กแก้วนี้หนึ่งเถิด!

เมื่อทุกคนลงจากเรือจวิน เรือก็แล่นเข้าไป เนื่องจากทุกคนไม่ได้นอนทั้งคืน วันนี้อ่องเต๋แห่งต้าโจวจื่อจึงหยุดว่าราชการ แยกหรือแยกย้ายกันไปพักผ่อน ส่วนหวังเลี้ยงเฟิงไม่มีอารมณ์ทำอะไรทั้งนั้น ลูกชายของเธอหายไปทั้งคน พ่อแม่ที่ไหนจะผ่อนคลายเป็นได้อีก

เห็นอาหารที่นางกำนัลของต้าโจวยกมาให้ หวังเลี้ยงเฟิงก็โบกมือพร้อมกล่าวว่า “เจ้ายกออกไปเถอะ”

ลี้จู่ ลี้จิน และลี้หลินเห็นนางเป็นเช่นนั้นก็ถอนใจ นางกำนัลของต้าโจวยกอาหารกลับไป ไม่นานก็ยกถ้วยใส่น้ำแกงกลับมาให้หวังเลี้ยงเฟิงแล้วเอ่ย

“ไทเฮาแห่งต้าโจวประทานมาให้ห้องค์หญิงพะคะ” นางกำนัลบอก

ลี้จู่ยกถ้วยน้ำแกงนั้นแล้วเดินมาหาหวังเลี้ยงเฟิง “คุณหนู” นางกล่าว “ท่านต้องบำรุงตัวเองด้วยนะเจ้าคะ”

หวังเลี้ยงเฟิงจึงฝืนใจดื่มน้ำแกงนั้นไปครึ่งถ้วย จากนั้นก็ดื่มไม่ลงอีก จึงได้บอกให้ลี้จู่ยกออกไป

ตอนที่เธออยู่ลำพัง นักพิราบตัวหนึ่งก็ปีนเข้ามาในห้อง ที่ขาของนกตัวนั้นมีม้วนคล้ายแผ่นหนังผูกเอาไว้ด้วยวิธีการค่อนข้างโบราณ ว่าไม่สามารถรู้ได้ว่าเป็นผู้ใดส่งมาหาเธอ หวังเลี้ยงเฟิงจะหยิบม้วนแผ่นหนังนั้นมาเปิดอ่าน ก็พบว่ามันเป็นของวิเศษ ที่แค่ปลดเชือก ของสิ่งนั้นก็ขยายออกเป็นแผ่นหนังขนาดใหญ่พอดีมือ

เธอพบว่ามันเป็นแผนที่เส้นทางคดีร้ายสายหนึ่ง หวังเลี้ยงเฟิงเห็นจุด
สังเกตว่าตรงปากทางเข้าของเส้นทางนั้นน่าจะเป็นสถานที่หนึ่งในสวนสวยของ
เจ้าโจว ได้แผนที่นั้นเมื่ออักษรเขียนเอาไว้ว่า

‘ราตรีนี้ เมื่อไฟหน้าห้องพักของเจ้าดับ ให้นำกำไลมาแลกตัวเด็กที่จุด
นัดพบเพียงลำพัง อย่าให้ผู้ใดรู้!’

หวังเลี้ยงเฟิงมอง ‘จุดนัดพบ’ ที่ระบุไว้บนแผนที่ ทว่ายังไม่ทันได้จดจำ
อะไร แผนที่นั้นก็เผาตัวเองไปอย่างรวดเร็ว เธอเข้าใจได้ทันทีว่านี่จะต้อง
เป็นแผนการของฉีเหล้อย่างแน่นอน!

‘พวกเจ้าจำแผนที่เมื่อครู่ได้หรือไม่?’

‘ไม่ได้มารดา’ แผลงหัวหรือฉิ่งฉิ่งที่เกาะดอกไม้ประดับแจกันอยู่กล่าว
ออกมา ‘แต่เราจำทางเข้าได้’

‘ข้าก็จำได้แค่นั้น’ หวังเลี้ยงเฟิงมีสีหน้าเครียด กระซิบบอกเสียงเบา
‘ไปบอกเหวินหลงให้แม่ที’

แผลงหัวอีกตัวหนึ่งซึ่งก็คืออ้ายเป่าบินจากไปเงิบๆ หวังเลี้ยงเฟิงยกมือ
ขึ้นลูบหน้าผากมองกำไลสีน้ำเงินที่ข้อมือแล้วลูบเบาๆ

คืนนั้นหลังจากที่ลู่ดับไฟนางก็ก้าวออกจากห้องไป หวังเลี้ยงเฟิงพลิก

ตัวไปมาอยู่บนเตียง ลักพักก็หยัดกายลุกขึ้น มองไปยังคบไฟที่จุดไว้นอก
ห้องพัก ลักพักคบไฟอันนั้นก็ดับลง คบไฟด้านนอกนั้นถูกวางเอาไว้หลายที่
แต่เจาะจงมาดับอันที่อยู่ตรงกับหน้าต่างห้องพักของเธอพอดี

หวังเลี้ยงเฟิงคว้าชุดดำมาสวม ทำให้ร่างของเธอกลืนไปกับความมืด
จากนั้นก็ลอบออกจากห้องพักของตน อาศัยความมืดอำพรางกาย รีบตรงไป
ยังจุดที่ระบุไว้ในสารลับทันที

‘มารดา มีคนแอบมองเราอยู่ตลอดเวลา ให้ข้าจัดการดีหรือไม่’ ผิงผิง
ที่แปลงกายเป็นแผลงเกาะป่าหวังเลี้ยงเฟิงเอ่ยขึ้นมาท่ามกลางความเงิบ

‘ไม่ต้องหรอก ปล่อยให้พวกเขาเตรียมต้อนรับข้าไว้ให้พอ อ้ายเป่า เจ้าไป

บอกเหวินหลงเถอะ” หวังเลียงเฟิงกระซิบบอก แมลงหวี่ตัวหนึ่งก็บินไปจากเธออย่างรวดเร็ว

สถานที่ที่หวังเลียงเฟิงมาถึงก็คือลานรูปปั้นของราชวงศ์ต้าโจว เป็นรูปปั้นมังกรสมุทรตัวใหญ่ ล้อมรอบไปด้วยรูปปั้นของสัตว์ทะเลชนิดต่างๆ หวังเลียงเฟิงเดินไปที่รูปปั้นงูตัวใหญ่ ลูบคลำลึกลับก็พบว่ามีการดาะเห็นบเอาไว้ตรงรูปปั้น หวังเลียงเฟิงคลี่เปิดมันอ่านพลาจจุดคบไฟ บนกระดาดานั้นระบุข้อความ ‘ซาที่สาม ผั่งซ้าย’ แล้วกระดาดแผ่นนั้นก็เกิดไฟลุกขึ้นเองจนมอดไหม้

หวังเลียงเฟิงเอื้อมมือไปจับซาที่สามผั่งซ้ายของงู ออกแรงโยกเบาๆ มังกรสมุทรตัวใหญ่ก็ขยับเคลื่อนไหว อ้าปากออกจนเห็นช่องทางลับเพื่อเดินลงไป

หวังเลียงเฟิงนึกนับถือผีเหล่าที่สามารถสกัดทหารของต้าโจวออกไปจากสวนแห่งนี้ แม้จะทำให้เกิดเสียงดังเพียงใดก็ไม่มีทหารนายใดพุ่งตัวเข้ามาจู่โจม

หวังเลียงเฟิงเดินเข้าไปในปากมังกรสมุทร ด้านข้างนั้นมีคบไฟที่ยังไม่จุด หวังเลียงเฟิงจึงคว้ามาถือไว้แล้วจุดไฟส่องทาง เธอเห็นบันไดทอดยาวลงไป จึงเดินลงบันไดนั้น ก่อนจะพบทางแยกที่ราบเรียบทอดยาวในความมืด โดยมีบันไดให้เดินลึกลงไปเบื้องล่างอีก หวังเลียงเฟิงคิดว่าสถานที่ลับของราชวงศ์ต้าโจวแห่งนี้คงเป็นชั้นใต้ดินที่มีหลายชั้น เธอนึกภาพแผนที่ในแผ่นหนังนั้นแล้วเดินลงบันไดอีกชั้น แสงจากคบไฟไหววูบและดับลงอย่างรวดเร็ว หวังเลียงเฟิงยืนนิ่ง เธอคล้ายได้ยินเสียงน้ำและเสียงตัวอะไรบางอย่างกำลังว่ายอยู่

‘มารดา ท่านอยู่เฉยๆ นะ’ ผิงผิงส่งเสียงอยู่ข้างหู ‘ด้านล่างมีฉลาม’

หวังเลียงเฟิงนึกถึงภาพยนตร์โจรสลัดที่เคยดู เธอเดินบนไม้กระดานด้านล่างแหล่งน้ำนั้นฉลามอยู่มากมายรอกินเหยื่อ เธอรีบหยิบเอาไข่มุกเรืองแสงเม็ดใหญ่ออกมาจากมิดิก้าไถ

และเป็นอย่างที่คิด ด้านล่างคือฝูงฉลาม ส่วนทางเดินนั้นมีเพียงไม้

กระดานให้ข้ามไปอีกฝั่งเท่านั้น

“ข้าคิดว่าหลังประตูถัดไปจะต้องมีกับดักอีกมากมายแน่นอน” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างไร้อารมณ์ ส่องไข่มุกเรืองแสงเพื่อมองผนังด้านข้าง เธอเห็นวงอาคมที่วาดเป็นรูปดวงตาฝังอัญมณีอยู่ หวังเลียงเฟิงหรีดลาง

‘มารดา ท่านอยากข้าข้ามไปหรือไม่’ ผิงผิงเข้าใจไปว่ามารดากลัวว่าจะเดินสะดุดและถูกฉลามทำร้ายจึงขั่นอาสา

หวังเลียงเฟิงส่ายหน้าและกระซิบบอก “แม้ว่าฉี่เหลยจะต้องจับตาดูเราอยู่ จะใช้งานพวกเจ้าให้เขาเห็นไม่ได้” แล้วหวังเลียงเฟิงก็เหยียบไม้กระดานมันขยับไหวเบาๆ หวังเลียงเฟิงกัดปากพลางกล่าว “เส้นทางนี้บีบให้ข้าต้องเอาของวิเศษออกมาให้! เขาคิดจะแอบดูว่ากำลังของข้านั้นเป็นของจริงหรือของปลอม!”

หวังเลียงเฟิงใช้วิชาตัวเบาก้าวเดินบนไม้กระดานไปยังประตูถัดไป พอเปิดออกไปก็พบกับห้องหนึ่ง เมื่อส่องเม็ดไข่มุกลงเบื้องล่างก็เห็นพื้นที่ปูด้วยกระเบื้องสีอ่อนสลักกับเข็ม เป็นลวดลายเหมือนกระดานหมากกรุก หวังเลียงเฟิงดึงเส้นหางม้าออกจากมิติก้าไล คิดว่าจะพาดไปยังพื้นส่วนที่เป็นสีอ่อน

มันพังลงไปอย่างรวดเร็ว พังเสียงแล้วกลายเป็นกระเบื้องที่ปูพื้นนั้นหล่นลงไป เธอได้ยินเสียงกระแทกดังก้อง หมายความว่าเบื้องล่างจะต้องลึกมากจนแทบหาจุดสิ้นสุดไม่พบ

หวังเลียงเฟิงพาดเส้นไปที่กระเบื้องสีเข้ม พื้นตรงนั้นเกิดเป็นรอยแต่ไม่ยุบตัว เธอจึงก้าวไปบนพื้นผิวที่เป็นสีเข้ม จนเปิดประตูไปยังห้องต่อไปได้

ห้องต่อไปราวกับถูกปูด้วยกระเบื้องหลายสี หวังเลียงเฟิงยกมือขึ้นลูบหน้าแรงๆ สงสัยว่ากว่าที่เธอจะได้พบลูกน้อยคงอีกนาน

ไทเฮาแห่งต้าโจวกำลังสวดภาวนาอย่างขะมักเขม้นอยู่ในตำหนัก จู่ๆ
เปลวไฟที่จุดเอาไว้ก็ดับไปแว้บนี้อะไรขึ้นมา ดวงตาฝ้าฟางทว่าคมกล้าค่อยๆ ลืมขึ้น ก่อนหันมองไปด้านหลัง นางก้านัลที่คอยปรนนิบัติพระนางอยู่กำลังถูกชายชุดดำ

จับตัวไปอุดปาก จ่อคมมีดที่ลำคอไว้เป็นตัวประกัน ขณะที่ชายชุดดำที่เหลือ
เร่งปิดหน้าต่างไม่ให้ผู้ใดเข้ามาเห็น

ไทเฮาตื่นตระหนก แต่ก็ยังรักษาความสุ่มเอาไว้ได้เฉกเช่นผู้ที่ผ่าน
ประสบการณ์มามากมาย พระนางถามขึ้น “พวกเจ้าต้องการอะไร”

“กระหม่อมมากกว่ากระมังที่ต้องถามพระองค์เช่นนั้น”

เสียงนั้นทำเอาไทเฮาถึงกับสะท้อน “องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่!”

หลี่เหวินหลงจึงผ้าปิดหน้าลง ก่อนพยักหน้าให้คนอื่น ๆ ปล่อยตัวนาง
ก้านัล นางก้านัลเหล่านั้นจึงปราดเข้าไปขวางระหว่างเหล่าผู้บุกรุกกับนาย
เหนือหัว นางก้านัลผู้หนึ่งกล่าวเสียงดัง

“นี่มันหมายความว่าอย่างไรกันเพคะ! พระองค์... กำลังจะทำให้ต้าหลี่
กับต้าโจวต้อง...”

“คนที่จะทำให้สองแคว้นบาดหมางกันคงมิใช่ข้ากระมัง!” หลี่เหวินหลง
เริ่มหมดความอดทน จ้องมองไทเฮาแห่งต้าโจวพร้อมถาม “ใช่หรือไม่พะย่ะค่ะ”

ไทเฮาผู้เงี้ยวสงบก้มหน้า กล่าวเสียงเรียบอย่างอ่อนน้อม “ข้ามิทราบว่
องค์รัชทายาทกำลังตรัสถึงเรื่องใด”

“เรื่องที่ว่าผู้ใดจะสามารถลักพาตัวและหลบซ่อนเด็กคนหนึ่งไว้ได้ บน
เรื่องที่ได้อัปเดตว่าเป็นความภาคภูมิใจของต้าโจว” หลี่เหวินหลงเอ่ยเสียงเครียด “ทั้ง
ที่ราชวงศ์ต้าโจวต้องอับอายถึงเพียงนั้น เหตุใดพระองค์จึงยังทำ นี่อาจจะทำ
ให้ต้าโจวของพระองค์เป็นศัตรูกับต้าหลี่ และวังมัจฉาภิรมย์ด้วย!”

“ข้าก็ยังไม่ทราบว่าพระองค์รับสั่งเรื่องอันใด” ไทเฮากล่าวอย่างสงบ
“องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ หากไม่มีหลักฐานก็อย่าได้มากล่าวหาข้า เพื่อสาย
สัมพันธ์อันดีระหว่างสองแคว้น เชิญพระองค์กลับไปเถิด แล้วข้าจะไม่เอาความ”

“เด็กคนนั้นเป็นลูกแท้ๆ ของกระหม่อมกับหวังเสียงเฟิง” หลี่เหวินหลง
เอ่ยเสียงเรียบ

ไทเฮาแห่งต้าโจวชะงัก

หลี่เหวินหลงมองพระนางด้วยสายตาแว่นแฉ่ง “ไทเฮา โปรดเมตตาด้วย

เถิด...” องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่กล่าวเสียงแผ่วเบา “...พระองค์ทรงทราบดีว่า ผู้เป็นพ่อแม่ในรัฐลี้กเช่นไรเมื่อลูกต้องหายไป”

ไทเฮาแห่งต้าโจวก็ม่นหน้าหนึ่ง หลี่เหวินหลงจึงกล่าวต่อ “ในอดีต ต้าฉีกับต้าโจวมีการอภิเษกสมรสเชื่อมความสัมพันธ์กันบ่อยครั้ง แยกทุกคนบนเรือก็ถูกตรวจสอบอย่างเข้มงวดที่สุด หากมีใช้คนในเป็นผู้กระทำ ก็คงจะไม่มีคำตอบอื่น เพื่อลูกแล้ว ชายาของกระหม่อมจึงยอมตามแผนของพวกเขา ในสถานที่ลับแห่งราชวงศ์ต้าโจว ไทเฮา... ผู้ใดจะทราบเรื่องราวในต้าโจวมากมายขนาดนี้ หากมีใช้พระองค์ หรือฮ่องเต้แห่งต้าโจว”

“องค์รัชทายาท ได้โปรด...” ไทเฮาแห่งต้าโจวถอนใจยาว “ที่ต้าฉีตอนนี้มีองค์หญิงแห่งต้าโจวอยู่ พวกนางเป็นลูกหลานของข้าทั้งนั้น”

“เฟิงเออร์เคยช่วยองค์รัชทายาทแห่งต้าฉีเอาไว้ พวกเขายังทำกับนางได้ ไทเฮาคิดหรือว่าแค่ท่านยอมช่วยเหลือพวกเขา ชาวต้าโจวที่อยู่ในต้าฉีจะปลอดภัย หรือว่าพวกต้าฉีจะบีบให้พระองค์ปล่อยฮ่องเต้แห่งต้าโจวสังหารไปรบกับต้าหลี่เพื่อต้าฉีอีกกัน” หลี่เหวินหลงม้มปากแน่น “นี่ยังไม่รวมป่าสะใภ้ของกระหม่อมที่อยู่ด้านอุดร นางจะต้องถูกลังหาร หากต้าฉีบุกต้าหลี่”

“...” ไทเฮาแห่งต้าโจวหน้าขาวซีด

“กระหม่อมเข้าใจความรักของพระองค์ แต่หลงเออร์ก็เป็นลูกของกระหม่อม หากกระหม่อมต้องการให้พระองค์เดือดร้อน คงจะเปิดโปงพระองค์ไปตั้งแต่อยู่บนเรือแล้ว ที่กระหม่อมไม่ทำก็เพราะเชื่อว่าพระองค์มีพระทัยเมตตา โปรดบอกกระหม่อมมาได้หรือไม่ว่ายามนี้หลงเออร์อยู่ที่ไหน แล้วกระหม่อมจะไปทันที จะไม่ให้พวกเขารู้ว่าพระองค์ช่วยกระหม่อมเอาไว้แน่” หลี่เหวินหลงเอ่ยเสียงนุ่ม

ไทเฮาแห่งต้าโจวกำมือแน่น ลักพักจึงถอนใจแล้วกล่าว “เขาอยู่กับข้า” พระนางพยักหน้าให้นางกำนัลคนสนิทเป็นสัญญาณ นางกำนัลจึงเดินไปยังแท่นบูชาเทพแห่งท้องทะเลที่คนต้าโจวเคารพบูชา หมุนตรงฐานรูปปั้นคราหนึ่ง กลไกก็เปิดออก ห้องลับหนึ่งพลันปรากฏ

พอเห็นเปลเด็กอ่อน หลีเหวินหลงก็พุ่งตัวเข้าไปทันที
หวังเฟิงหลงกำลังหลับสนิท ขนาดบิดาอุ้มขึ้นมากอดแนบอกแรงๆ ยัง
ไม่รู้รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา หลีเหวินหลงคิดว่าบุตรชายจะต้องโดนยาสลบอย่างแน่นอน
เขามองไต่เสาแห่งตำโຈวที่มีสีหน้าละอายใจ

พระนางจึงกล่าว “เขาไม่เป็นอะไร” ก่อนหันไปหยิบแผนที่เส้นทางหนึ่ง
ขึ้นมายื่นให้หลีเหวินหลงพร้อมเอ่ย “องค์รัชทายาทไปช่วยองค์หญิงวังมัจฉา
ภิรมย์เถิด เด็กคนนี้อยู่กับข้า ข้าสัญญาว่าเขาจะไม่เป็นอะไร”

หลีเหวินหลงเห็นแผนที่ไปยังห้องใต้ดินนั้นเขาก็เร่งรับมาพร้อมกล่าว
“ขอบพระทัย!”

องค์รัชทายาทแห่งตำโຈวออกจากตำหนักไต่เสาอย่างรวดเร็ว เขา
หยุดเล็กน้อยเพื่อกล่าวกับองค์รัชทายาทแห่งตำโຈวที่ซ่อนตัวเพื่อแอบฟัง
เรื่องราวอยู่ “ข้าคิดว่าท่านต้องส่งคนมาอารักขาไต่เสาเพิ่ม”

“ข้าก็คิดไว้เช่นนั้น” ดวงตาของโຈวจ้องเดี่ยวฉายแววไม่สปรอามณ์ ตำฉี
หาญกล้ายิ่งนัก ถึงขั้นบีบคั้นไต่เสาแห่งตำโຈวเช่นนี้

หลีเหวินหลงไม่สนทนากับเขาก่อน สวมเท้าก้าวยาวๆ ลับหายไปในความ
มืดทันที

“ข้ามีไซ อินเดียน่า โจนส์” หวังเสียงเฟิงปนกับตัวเองมาหลายครั้ง
แล้ว และเธอก็เริ่มพิจารณาความสามารถในการออกแบกกลไกลับของราชวงศ์
ตำโຈว เห็นชัดว่าผู้ที่ผ่านทางลับนี้จะต้องมีความสามารถในการใช้วิชาตัวเบา
เป็นอย่างสูง และจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีปัญญามาก หวังเสียงเฟิงคิดว่าเส้นทาง
ลับนี้คงจะเป็นเส้นทางลับของเหล่าเชื้อพระวงศ์ตำโຈว พอคนในราชวงศ์
ผ่านเส้นทางไปอย่างปลอดภัยแล้วเปิดกลไก ก็ทำให้เกิดกับดัก แล้วด่าน
ทดสอบทุกอย่างก็จะทำงานเพื่อถ่วงเวลาของศัตรูเอาไว้ ส่วนเหล่าเชื้อพระวงศ์
ก็รีบหนีออกไป

ตอนนี้หวังเสียงเฟิงกำลังกอดเชือก ด้านล่างของเธอคือจระเข้ขนาดใหญ่ที่

ดูร้ายและมีลำตัวขนาดใหญ่ ด้านนี้นับว่าเป็นด้านยากสำหรับเธอมาก เพราะต่อให้รักสัตว์มากแค่ไหน หวังเลี้ยงเฟิงก็กลัวจะเข้มากที่สุด

ในตอนเด็กๆ แม่เลี้ยงพาเธอไปที่สวนสัตว์ หวังเลี้ยงเฟิงคิดว่าตุ๊กกระจกที่มีน้ำอยู่นั้นคือตุ๊กเลี้ยงปลา เลยเดินไปดูปลาใกล้ๆ กลายเป็นว่ามีจระเข้ตัวหนึ่งว่ายมาทางตุ๊กกระจกนั้นแล้วจนกระจกจนเกิดเสียงดัง

ต่อให้กระจกนั้นจะหนาและไม่บุบสลายแม้แต่หน่อย แต่หวังเลี้ยงเฟิงก็ร้องไห้อย่างเสียขวัญจนแม่เลี้ยงต้องรีบวิ่งเข้ามาอุ้มและปลอบใจยกใหญ่ หวังเลี้ยงเฟิงจึงจำจระเข้ตัวนั้นฝังใจ เธออาจจะไม่ได้ถึงกับกลัวลนลานจนทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้าเป็นไปได้ก็จะไม่ขอเข้าไปใกล้สัตว์ชนิดนี้

หวังเลี้ยงเฟิงเหวี่ยงตัวไปคว้าเชือกอีกด้าน จระเข้ตัวใหญ่หิวโหยมาจากไหนไม่ทราบ กระโดดขึ้นมากัดอากาศเสียงดัง เธอกอดตัวเชือกตัวแข็ง ตั้งสติพักหนึ่ง ก่อนจะรีบไต่เชือกกระโจนไปจนถึงประตูถัดไป

พอปิดประตู แทนที่จะได้นั่งพักให้หายเหนื่อย หวังเลี้ยงเฟิงก็รู้สึกคล้ายไต่ยีนเสียงของใหญ่และหนักตกลงมาจากที่สูงใกล้ๆ จึงมองขึ้นไป ก็เห็นหินกลมก้อนใหญ่กำลังหล่นลงมา หากยังยืนอยู่จุดเดิมจะต้องกระแทกกับศีรษะหวังเลี้ยงเฟิงอย่างแน่นอน

‘วีน! มารดา! วีนเร็ว!’ ลูเหมยส่งเสียงเร่ง

หวังเลี้ยงเฟิงจึงรีบวิ่ง แต่ละด่านที่ผ่านมาเธอใช้กำลังไปมาก ทางที่วิ่งก็ลาดชันลง หวังเลี้ยงเฟิงวิ่งไปได้สักพักก็สับสนแล้วหาม้าพาดทำลายหินนั้นนำเหลือเชื่อนักที่หินก้อนใหญ่นั้นแตกกระจายตั้งใจ แต่ก็มีหินกลมก้อนใหญ่อีกก้อนพุ่งตรงมา และเมื่อฟังจากเสียงให้ตี หวังเลี้ยงเฟิงก็มั่นใจว่ามีหินจำนวนมากที่กำลังพุ่งเข้ามาจับเธอ

หวังเลี้ยงเฟิงวิ่งหนีก้อนหินจนหน้าตั้ง พยายามมองหาสิ่งที่จะช่วยให้ตนหลบเลี่ยงหินพวกนี้ได้ ทันใดนั้นลูเหมยก็บินเข้ามาใกล้และบอก

‘มารดา ข้างหน้ามีทางแยก! ท่านต้องไปทางขวาละ!’

หวังเลี้ยงเฟิงเข้าใจในทันที พอวิ่งไปถึงทางแยกก็เลี้ยวขวาตามทีลูเหมย

บอก เส้นทางที่เธอเลือกเป็นทางตัน หินหลายสิบก้อนกลิ้งผ่านเธอไป ก่อนจะตกลงในน้ำดังตูม

หวังเสียงเพิงเดินออกจากทางตันตามหินพวกนั้นไป และพบว่าหินทั้งหลายกำลังลอยอยู่ในน้ำ อีกฝั่งหนึ่งของน้ำมีช่องทางให้เธอเข้าไป หวังเสียงเพิงพยายามมองลงไปว่ามีสัตว์ร้ายอะไรอีกหรือไม่ เธอยังไม่วางใจ เพราะเส้นทางที่ผ่านมามีทำให้รู้แล้วว่าคนของตัวโจวนั้นซุกซนขึ้น เล่น สามารถสร้างหายนะให้ผู้ที่หลงเข้ามาในนี้ได้มากแค่ไหน

หวังเสียงเพิงกำลังคิดจะโยนอะไรลงไปทดสอบว่าในน้ำมีอะไรอีกหรือไม่ หินทุกก้อนนั้นก็ลอยขึ้นมาจากน้ำแล้วพุ่งตัวมาที่เธอ หวังเสียงเพิงจึงวิ่งหน้าตั้งกลับไปทางแยกนั้นแล้วหลบตรงทางตัน เห็นว่าหินทั้งหมดกลิ้งผ่านหน้าเธอไปด้านบนตามเดิม

เสียงหินที่กำลังสีกกรอนทำให้หวังเสียงเพิงรู้ว่าน้ำใต้อ่างนั้นจะต้องเป็นน้ำกรด จึงเดินกลับไปดูอ่างน้ำนั้นอีกครั้ง พบว่าเป็นอ่างน้ำขนาดใหญ่ที่ต่อให้มีชีวิตตัวเบาแข็งแรงเพียงใดก็คงจะไม่สามารถเหาะเหินเดินอากาศข้ามไปได้

ขณะกำลังคิดว่าวิธีที่จะข้ามอ่างน้ำกรดนี้ไป ในตอนนั้นเสียงหินกลิ้งก็ดังขึ้นอีกครั้ง หวังเสียงเพิงเร่งพุ่งตัวไปแอบตรงทางตัน พอหินตกลงไปในน้ำก็รีบกระโดดเหยียบหินเหล่านั้นไปยังด้านต่อไป

ตัวหินนั้นเบียดน้ำกรด ทำให้ร่องเท้าของหวังเสียงเพิงที่สัมผัสกับน้ำนั้นละลายไปอย่างรวดเร็ว หวังเสียงเพิงจึงเร่งถอยตรงเท้าออกแล้วเดินเท้าเปล่า ก่อนจะพบกับห้องที่เต็มไปด้วยหนามแหลมจนไม่มีที่ว่างให้หาทางเดินไปได้

หวังเสียงเพิงหมดความอดทนในตอนนั้น หยิบคัมภีร์กำราบอสูรออกมาจากมิดิก้าไปแล้วยื่นไปทางน้ำกรด ก่อนประกาศเสียงดัง “ฉีเหลว! หากเจ้ายังไม่ส่งตัวลูกชายของข้าออกมา ข้าจะโยนคัมภีร์กำราบอสูรนี้ทิ้ง!”

หลังคำพูดของเธอก็มีเพียงความเงียบงัน หวังเสียงเพิงสุดลมหายใจลึก ก่อนจะฉีกคัมภีร์กำราบอสูรที่หลายคนต้องการค้นหาเป็นสองส่วน โยนส่วนหนึ่งลงไปใต้น้ำกรดจนเกิดเสียงดังฟูอย่างไรร้องความลั่งเล

สิ่งตรงหน้าหวังเลี้ยงเฟิงเปลี่ยนไปในทันที ทั้งเพดานและผนังต่างขยับเคลื่อนที่ หวังเลี้ยงเฟิงเห็นผนังที่เลื่อนมาปิดแอ่งน้ำกรตในพริบตา เธออดที่งกับความรู้สึกฉงนของคนที่ใจไม่ได้ กลไกทั้งหลายในสถานที่ลับแห่งนี้ดูน่าเอามาอวดมากกว่าเรื่องจริงเสียอีก

ขณะที่หวังเลี้ยงเฟิงกำลังอยู่ในห้องแห่งความชื่นชม ฉีเหล่ยและคนของตำฉีทั้งหลายได้ปรากฏกายขึ้น ดวงหน้าขององศ์รัชทายาทแห่งตำฉีไร้รอยยิ้มหวังเลี้ยงเฟิงกวาดตามองพวกเขา ก่อนจะถาม

“ลูกชายข้าอยู่ที่ไหน”

ฉีเหล่ยจึงกล่าว “หากเจ้ายอมส่งกำลังมาให้ข้า ข้าจะบอกว่าคุณชายเจ้าอยู่ที่ไหน”

หวังเลี้ยงเฟิงหัวเราะ “ดูเหมือนว่าเจ้าจะยังไม่เข้าใจสถานการณ์ที่ดีพอนะฉีเหล่ย” ก่อนคว้าคอปไฟด้ามข้างฝาเคาะคัมภีร์กำราบอสูรที่เหลือ ก่อนจะหยิบตำราอีกเล่มขึ้นมา

ฉีเหล่ยเห็นดังนั้นก็กล่าว “เจ้าคิดว่าการที่เจ้าทำลายของปลอมต่อหน้าข้า แล้วจะทำให้ข้ากระวนกระวายจนรีบส่งลูกชายคืนเจ้ากระนั้นหรือ”

“เจ้าอยากจะเสี่ยงกับข้าหรือไม่เล่า ว่าของพวกนี้คือของจริงหรือของปลอม!” หวังเลี้ยงเฟิงถามกลับ

เกิดความเจียบขึ้นหลังจากนั้น หวังเลี้ยงเฟิงเริ่มเปิดตำราปลุกพิชิตสวรรค์และฉีกมันต่อหน้าฉีเหล่ย เขาจึงเร่งกล่าว

“หยุดนะ!” หวังเลี้ยงเฟิงจึงหยุด แล้วองศ์รัชทายาทแห่งตำฉีก็ออกคำสั่ง “ไปนำตัวหวังเฟิงหลงมา!”

คนของตำฉีที่รับคำสั่งก็ประสานมือแล้วผลัดไป หวังเลี้ยงเฟิงจึงลดมือลง ฉีเหล่ยบอกกับนาง “ท่าทางเจ้าจะเหนื่อย ไปดื่มชากันระหว่างรอดีหรือไม่”

“มีใช้ว่าเจ้าอยากให้ข้าเหนื่อยหรือหิวหรือ มีใช้อยากให้ข้าอ่อนแรงจนสามารถแย่งกำลังไปจากข้าได้ง่ายๆ หรือหรือ” หวังเลี้ยงเฟิงฉีกหน้าเขาอย่างไม่ไยดี

ฉีเหลือถอนใจ “ข้าเป็นรัชทายาทแห่งต้าฉี ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องการให้
ต้าฉีได้รับผลประโยชน์สูงสุด”

“โดยการแย่งเอาจากผู้อื่นนี่นะหรือ” หวังเลียงเฟิงเลิกคิ้ว

“ใช่” ฉีเหลือตอบอย่างไม่ลังเล “หากมันทำให้ชาวต้าฉีมีชีวิตที่ดีขึ้น”

“นี่ข้าต้องนับถือเจ้าใช่หรือไม่” หวังเลียงเฟิงประชดกลับ

ต้าฉีเป็นเมืองหนาวที่ยากลำบากในการใช้ชีวิตกว่าอีกสองแคว้น พวกเขาไม่มีทรัพยากรมากพอจึงต้องซื้อหาของจำเป็นเข้าแคว้นตน ขณะที่แคว้นอื่นไม่ต้องทำอะไรก็อุดมสมบูรณ์พร้อม... หวังเลียงเฟิงคิดตามแล้วก็เจ็บใจแทนพวกเขาอยู่บ้าง แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่สมควรเห็นใจ เพราะต้าหลี่กับต้าโจวไม่สามารถปันของมีค่าให้ต้าฉี หากไม่มีสิ่งแลกเปลี่ยน

ถ้ามองเป็นการค้า ก็นับเป็นการค้าที่ขาดทุน เมื่อไม่มีใครยอมทำการค้ากับพวกเขา ต้าฉีจึงเลือกวิธีช่วงชิงเอาจากผู้อื่น

ฉีเหลือไม่ตอบคำและไม่ขยับตัว หวังเลียงเฟิงเองก็ยืนหนึ่ง พวกเขากำลังเฝ้ารอ...

หลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุตรชายของ **หลี่เหวินหลง** กับ **หวังเลียงเฟิง** ผ่านพัน

งานประลองเทพสุริยากี่เริ่มต้นขึ้น

รัชทายาทแห่งต้าหลี่เป็นผู้ชนะ

กว่าเกือบต้มมอดบัวยเพราะเจ้าสำนักสวีตามมาล้างแค้น

โชคดีที่ภรรยาเขามาช่วยไว้ได้ทัน

ทั้งสองพบความลับซึ่งถูกเก็บซ่อนไว้ที่วังจำรัส

เมื่อปมแค้นระหว่างพี่น้องร่วมสาบานถูกเปิดเผย เป็นเหตุให้หลิวโกเฮายังรุกหนัก

ด้านเหนือถูกรุกราน วิงหลวงแห่งต้าหลี่ก็ระส่ำระสาย

หมากช่วงชิงบัลลังก์ควงคู่ปมแค้นระหว่างพี่น้องร่วมสาบานนี้จะลงเอยเช่นไร

หลี่เหวินหลง กับ **หวังเลียงเฟิง** จะรับมือได้หรือไม่...

ศึกครั้งนี้มีทั้งชีวิตคนที่รักและบัลลังก์ต้าหลี่เป็นเดิมพัน!

นวนิยายจีนเรื่อง **มารดาอินดิบทหนึ่ง** มี 4 เล่มจบ

ทดลองอ่าน

24 SPB

สาระ สนุก สุขใจ **สตาพอร์บุ๊กส์**
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสตาพอร์บุ๊กส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3897-8

มีจำหน่ายในรูปแบบ **e-Book**

ราคา 250 บาท